

Cauza C-244/24 [Kaduna]ⁱ**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

4 aprilie 2024

Instanța de trimitere:

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Țările de Jos)

Data deciziei de trimitere:

29 martie 2024

Reclamant:

P

Pârât:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Obiectul procedurii principale

Acțiune împotriva unei decizii de returnare cu privire la un cetățean nigerian cu un permis de ședere temporară în Ucraina, care a fugit în Țările de Jos la momentul izbucnirii războiului din Ucraina.

Obiectul și temeiul juridic al cererii de decizie preliminară

Interpretarea Directivei 2008/115/CE (Directiva privind returnarea) și a Deciziilor 2022/382 și 2023/2409 de punere în aplicare a Directivei 2001/55/CE (Directiva privind protecția temporară) pentru a obține clarificări cu privire la întrebarea dacă secretarul de stat pentru justiție și securitate (denumit în continuare „secretarul de stat”) putea lua deja o decizie de returnare cu privire la un străin la 7 februarie 2024 și dacă protecția temporară a străinului a încetat la 4 martie 2024.

ⁱ Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

Întrebările preliminare

1. Articolul 6 din Directiva privind returnarea trebuie interpretat în sensul că se opune ca o decizie de returnare să fie emisă la o dată la care un străin încă este în situație de ședere legală pe teritoriul unui stat membru?
2. Pentru răspunsul la întrebarea precedentă, este important dacă decizia de returnare indică o dată la care șederea legală se încheie, dacă această dată este în viitorul apropiat și, în plus, dacă efectele juridice ale deciziei de returnare vor intra în vigoare abia la acel moment ulterior?
3. Articolul 1 din Decizia de prelungire trebuie interpretat în sensul că această prelungire se referă și la un grup de resortisanți ai unei țări terțe care au fost deja incluși de un stat membru în sfera de aplicare a Directivei privind protecția temporară, în temeiul dispoziției facultative prevăzute la articolul 2 alineatul (3) din Decizia de punere în aplicare, chiar dacă acest stat membru a ales ulterior să nu mai ofere protecție temporară acelui grup de resortisanți ai unei țări terțe?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene: articolele 2, 4 și 77.

Protocolul (nr. 25) privind exercitarea competențelor partajate, anexat la TFUE.

Declarația 18 cu privire la delimitarea competențelor din Declarațiile cu privire la dispozițiile tratatelor din 13 decembrie 2007, anexate la actul final al conferinței guvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona

Directiva 2001/55/CE a Consiliului 20 iulie 2001 privind standardele minime pentru acordarea protecției temporare, în cazul unui aflux masiv de persoane strămutate, și măsurile de promovare a unui echilibru între eforturile statelor membre pentru primirea acestor persoane și suportarea consecințelor acestei primiri (Directiva privind protecția temporară): articolele 4, 5, 6 și 7.

Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (Directiva privind returnarea): articolele 2 și 6.

Decizia de punere în aplicare (UE) 2022/382 a Consiliului din 4 martie 2022 de constatare a existenței unui aflux masiv de persoane strămutate din Ucraina în înțelesul articolului 5 din Directiva 2001/55/CE și având drept efect introducerea unei protecții temporare (denumită în continuare „Decizia de punere în aplicare”): considerentele (1), (2), (7) și (10) și articolele 1 și 2.

Decizia de punere în aplicare (UE) 2023/2409 a Consiliului din 19 octombrie 2023 de prelungire a protecției temporare, astfel cum a fost introdusă prin Decizia

de punere în aplicare (UE) 2022/382 (denumită în continuare „Decizia de prelungire”): considerentul (7) și articolul 1.

Jurisprudența Curții de Justiție invocată

Hotărârea din 6 octombrie 1982, Cilfit și alții, 283/81, EU:C:1982:335.

Ordonanța președintelui Curții din 22 februarie 2008, Kozłowski, C-66/08, nepublicată, EU:C:2008:116.

Hotărârea din 30 mai 2013, Arslan, C-534/11, EU:C:2013:343.

Hotărârea din 10 septembrie 2013, G. și R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:553.

Hotărârea din 11 decembrie 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2032.

Concluziile avocatului general Szpunar prezentate în cauza Germania/Consiliul, C-600/14, EU:C:2017:296.

Concluziile avocatului general Sharpston la Avizul 2/15 (Acord de liber schimb UE-Singapore), EU:C:2016:992.

Concluziile avocatului general Mengozzi prezentate în cauza Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:90.

Ordonanța președintelui Curții din 15 februarie 2017, Jafari, C-646/16, nepublicată, EU:C:2017:138.

Ordonanța președintelui Curții din 15 februarie 2017, Mengesteab, C-670/16, nepublicată, EU:C:2017:120.

Hotărârea din 19 iunie 2018, Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465.

Hotărârea din 14 ianuarie 2021, TQ (Returnarea unui minor neînsoțit), C-441/19, EU:C:2021:9.

Dispoziții naționale invocate

Vreemdelingenbesluit 2000 (Legea din anul 2000 privind străinii) (denumită în continuare „Vw”): articolele 8 și 62a.

Vreemdelingenbesluit 2000 (Decretul din anul 2000 privind străinii): articolul 3.1a.

Voorschrift Vreemdelingen 2000 (Regulamentul din anul 2000 privind străinii) (denumit în continuare „VV”): articolul 3.9a.

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 Reclamantul s-a născut în anul 1994 și este cetățean nigerian. El avea drept de ședere temporară în Ucraina, valabil până la 31 ianuarie 2023. După invazia Ucrainei de către Rusia la 24 februarie 2022, el a fugit în Țările de Jos.
- 2 În urma invaziei, Consiliul a stabilit, în articolul 2 din Decizia de punere în aplicare 2022/382 din 4 martie 2022 pentru punerea în aplicare a Directivei 2001/55/CE, că resortisanții ucraineni, apatrizii și resortisanții țărilor terțe, altele decât Ucraina, care beneficiau de protecție internațională sau de o protecție națională echivalentă în Ucraina înainte de 24 februarie 2022, precum și apatrizii și resortisanții țărilor terțe, altele decât Ucraina, cu un permis de ședere permanentă valabil, care nu se pot întoarce în condiții sigure și stabile în țara lor de origine, ar trebui să primească protecție temporară în conformitate cu Directiva privind protecția temporară. Reclamantul nu se încadrează în categoriile de persoane cărora trebuie să li se acorde protecția temporară în temeiul Deciziei de punere în aplicare.
- 3 Cu toate acestea, prin transpunerea directivei în legislația neerlandeză, Țările de Jos au făcut uz de posibilitatea oferită la articolul 7 din directivă și la articolul 2 alineatul (3) din Decizia de punere în aplicare, de a aplica Decizia de punere în aplicare și pentru alte persoane, printre care apatrizii și resortisanții țărilor terțe, altele decât Ucraina, aflați în situație de ședere legală în Ucraina înainte de 24 februarie 2022 și care nu se pot întoarce în condiții sigure și stabile în țara sau regiunea lor de origine (criteriul țării de origine sigure). Într-o scrisoare din 30 martie 2022 adresată Tweede Kamer (Camera Inferioară a Parlamentului Țărilor de Jos), secretarul de stat a explicat că intenționa să aplice directiva cu generozitate și să facă uz de această posibilitate de a extinde protecția temporară la resortisanții țărilor terțe care la 23 februarie 2022 aveau un permis de ședere temporară în Ucraina (denumiți în continuare „grupul facultativ”) și să renunțe pentru acest grup la criteriul țării de origine sigure.
- 4 Într-o scrisoare ulterioară din 18 iulie 2022 adresată Tweede Kamer (Camera Inferioară a Parlamentului Țărilor de Jos), secretarul de stat a anunțat că prelungirea suplimentară a protecției temporare pentru grupul facultativ ar urma să se încheie la 19 iulie 2022. Pentru membrii acestui grup care beneficiau deja, la acel moment, de protecție temporară, această protecție ar fi urmat să se încheie la 4 martie 2023. Prin scrisoarea Camerei din 10 februarie 2023, secretarul de stat a prelungit protecția temporară pentru grupul facultativ până la 4 septembrie 2023. Prin urmare, grupul facultativ este limitat la apatrizii sau resortisanții țărilor terțe care la 23 februarie 2022 aveau un permis de ședere temporară valabil în Ucraina și care se înscriseră în registrul neerlandez de evidență a persoanelor înainte de 19 iulie 2022.
- 5 La 17 august 2022, secretarul de stat a modificat VV și a introdus în acesta o nouă dispoziție, articolul 3.9a. Prin această modificare, secretarul de stat a urmărit să

introducă în acest regulament conținutul scrisorilor Camerei menționate la punctul 4.

- 6 La 1 iunie 2022, reclamantul s-a înscris în registrul de evidență a persoanelor și intră, astfel, sub protecția Directivei privind protecția temporară. În conformitate cu scrisoarea Camerei din 30 martie 2022, secretarul de stat nu a evaluat dacă reclamantul se poate întoarce în Nigeria în condiții sigure și stabile.
- 7 La 24 august 2023, secretarul de stat a decis, în temeiul Directivei privind protecția temporară, să pună capăt protecției temporare a reclamantului începând din 4 septembrie 2023.
- 8 Prin Decizia de punere în aplicare (UE) 2023/2409 din 19 octombrie 2023, Consiliul a prelungit protecția temporară pentru persoanele strămutate în cauză cu un an, până la 4 martie 2025.
- 9 Secretarul de stat și-a retras decizia din 24 august 2023, după ce Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Secția de contencios administrativ a Consiliului de Stat, Țările de Jos) (denumită în continuare „Secția”) statuase la 17 ianuarie 2024, în apelul dintr-o cauză similară (ECLI:NL:RVS:2024:32), că secretarul de stat nu putea pune capăt protecției temporare a grupului facultativ din 4 septembrie 2023. În această hotărâre, Secția a considerat, de asemenea, că protecția temporară a grupului facultativ încetează de drept la 4 martie 2024. Secretarul de stat l-a informat pe reclamant cu privire la acest lucru prin scrisoarea din 24 ianuarie 2024.
- 10 Prin decizia din 7 februarie 2024, secretarul de stat a impus ulterior o decizie de returnare. El a făcut trimitere în această decizie la hotărârea Secției din 17 ianuarie 2024, din care rezultă că șederea legală a reclamantului încetează de drept la 4 martie 2024. Reclamantul trebuie să părăsească teritoriul Uniunii Europene și primește patru săptămâni pentru acest lucru.
- 11 Reclamantul a formulat o acțiune împotriva acestei decizii de returnare la instanța de trimitere.

Principalele argumente ale părților din litigiul principal

- 12 Reclamantul a susținut că decizia de returnare este prematură. În plus, decizia de returnare este ilegală deoarece protecția temporară a resortisanților țărilor terțe precum reclamantul continuă, în orice caz, până la 4 martie 2025. Reclamantul își întemeiază dreptul de ședere direct pe aplicarea dreptului Uniunii. Întrucât el făcea deja parte din grupul căruia i se aplica Directiva privind protecția temporară, el este inclus și în prelungirea protecției temporare prin decizia de prelungire din 19 octombrie 2023. În opinia sa, hotărârea Secției din 17 ianuarie 2024 se bazează pe o interpretare eronată a dispozițiilor Directivei privind protecția temporară. Întrucât el beneficiază încă de protecție temporară, nu poate fi impusă o decizie de returnare.

- 13 Secretarul de stat a susținut în fața instanței de trimitere că protecția temporară a încetat de drept la 4 martie 2024, astfel cum a fost motivat în detaliu în hotărârea Secției. Argumentele reclamantului coincid, în linii mari, cu argumentele care au fost invocate în fața Secției.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

Întrebările 1 și 2: decizia de returnare este prematură?

- 14 Secretarul de stat a luat decizia la 7 februarie 2024, deși reclamantul încă era, la momentul respectiv, în situație de ședere legală în temeiul Directivei privind protecția temporară. Rechtbank (Tribunalul) consideră că răspunsul la întrebarea dacă decizia este, astfel, prematură nu este atât de evident încât să nu existe nicio îndoială rezonabilă.
- 15 Articolul 2 alineatul (1) din Directiva privind returnarea prevede că această directivă se aplică resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală pe teritoriul unui stat membru. Articolul 6 alineatul (1) din Directiva privind returnarea (transpus în Țările de Jos în articolul 62a alineatul 1 din Vw) prevede că se emite o decizie de returnare dacă un resortisant al unei țări terțe este în situație de ședere ilegală pe teritoriu. Alineatul (6) al acestui articol prevede, în acest context, că directiva nu se opune ca în statele membre decizia privind încetarea șederii legale și decizia de returnare să fie luate în cadrul aceleiași decizii sau al aceluiași act. Aceste articole par să implice faptul că situația de ședere ilegală trebuie stabilită cel târziu la momentul emiterii deciziei de returnare. În acest context, s-ar putea considera că nu se poate emite nicio decizie de returnare atât timp cât nu există ședere ilegală.
- 16 Această interpretare a rechtbank (Tribunalul) este susținută de punctul 59 al Hotărârii Gnandi, în care se consideră că o decizie de returnare poate să fie adoptată din momentul unei respingeri (a unei cereri de protecție internațională) sau în mod cumulativ cu aceasta într-un singur act administrativ. În concluziile sale prezentate în această cauză, avocatul general Mengozzi se bazează pe aceeași opinie. La punctul 49, el afirmă în mod clar că resortisanții țărilor terțe care nu sunt în situație de ședere ilegală pe teritoriu sau care sunt vizați de una dintre excepții sunt excluși, în principiu, de la procedurile acestei directive atât timp cât motivele excluderii persistă. Hotărârea Arslan, pe care avocatul general o citează de mai multe ori, pare, de asemenea, să indice în această direcție. Din punctele 48 și 49 ale acestei hotărâri se poate deduce că Directiva privind returnarea nu se aplică unui resortisant al unei țări terțe atât timp cât acesta este încă în situație de ședere legală pe teritoriul statului membru.
- 17 Există, prin urmare, suficiente indicii că secretarul de stat nu a fost competent să ia deja decizia de returnare la 7 februarie 2024, deoarece la acel moment reclamantul încă era în situație de ședere legală. Astfel, s-ar putea vorbi despre o decizie prematură.

- 18 Cu toate acestea, au existat motive întemeiate pentru a emite în acest mod decizia de returnare a reclamantului. În hotărârea din 17 ianuarie 2024, Secția nu doar că a stabilit că șederea bazată pe Directiva privind protecția temporară încetează de drept la 4 martie 2024, ci a considerat, de asemenea, că secretarul de stat este cel care determină modul în care ar comunica acest lucru străinilor în cauză. În vederea protecției juridice, secretarul de stat a trimis grupului facultativ o scrisoare de informare în acest sens și s-a hotărât emiterea deciziilor de returnare în două serii, la 7 februarie și 23 februarie 2024. Astfel, străinii ar fi informați mai devreme cu privire la consecințele încetării șederii legale și ar avea ceva mai mult timp pentru a face uz de o eventuală cale de atac. În plus, faptul că decizia de returnare a fost luată cu câteva săptămâni înainte de momentul la care secretarul de stat consideră că încetează șederea legală poate fi eficient, în opinia rechetbank (tribunalul), deoarece statul membru poate proceda cât mai rapid posibil la îndepărtarea străinului, astfel cum rezultă din punctele 79 și 80 ale Hotărârii TQ.
- 19 De asemenea, din însăși decizia de returnare reiese că efectele acesteia nu se concretizează mai devreme de momentul la care nu mai există ședere legală. Decizia menționează în mod clar că, începând din 5 martie 2024, reclamantul nu mai este în situație de ședere legală în Țările de Jos și că termenul de plecare începe să curgă numai la acea dată. Directiva privind returnarea este aplicabilă din momentul respectiv. Pe de altă parte, eventualele căi de atac trebuiau introduse în termen de patru săptămâni de la data deciziei și nu abia în termen de patru săptămâni de la data de 4 martie 2024.

Întrebarea 3: protecția temporară a încetat de drept la 4 martie 2024?

- 20 Potrivit secretarului de stat, protecția temporară a încetat de drept la 4 martie 2024, în temeiul Directivei privind protecția temporară. În acest scop, el face trimitere la hotărârea Secției din 17 ianuarie 2024.
- 21 În această hotărâre, Secția argumentează în felul următor. În Țările de Jos, s-a optat inițial pentru o aplicare generoasă a Directivei privind protecția temporară. Pentru acest motiv, Țările de Jos au aplicat dispoziția facultativă prevăzută la articolul 2 alineatul (3) din Decizia de punere în aplicare, pentru a acorda protecție temporară și grupului facultativ. Potrivit Secției, Directiva privind protecția temporară se aplică pe deplin acestui grup. Prin urmare, pe durata protecției, trebuie să se respecte articolul 4 din această directivă. Potrivit Secției, durata protecției temporare nu putea fi încheiată, în orice moment, prin legislația națională. Sistemul articolului 4 din directivă are drept consecință faptul că protecția temporară a acestui grup nu putea fi încheiată la 4 septembrie 2023. În opinia Secției, textul alineatului (1) al acestui articol nu oferă indicii pentru a presupune că protecția temporară a grupului facultativ putea fi evaluată altfel decât cea a altor categorii de persoane strămutate care beneficiază de protecție temporară. Secția consideră că este determinant, în acest context, faptul că nu există un moment separat al evaluării în cazul prelungirilor automate a protecției în temeiul Directivei privind protecția temporară.

- 22 Potrivit Secției, situația este diferită în cazul prelungirii protecției temporare de la 4 martie 2024 până în 4 martie 2025. Alineatele (1) și (2) ale articolului 4 se referă, în opinia Secției, la situații diferite. Alineatul (1) prevede durata inițială și prelungirea automată a acesteia. Această situație este menționată în Decizia de punere în aplicare.
- 23 Alineatul (2) se referă la o situație nouă, în care Consiliul evaluează din nou, la propunerea Comisiei, dacă mai există motive pentru a oferi protecție temporară. Acest lucru a fost stabilit, pentru persoanele strămutate din Ucraina, în decizia de prelungire. Secția deduce din decizia de prelungire că prelungirea este valabilă pentru alți beneficiari numai în măsura în care statele membre încă aplică la momentul respectiv dispoziția facultativă. Nu este cazul pentru Țările de Jos: de la 19 iulie 2022, Țările de Jos nu mai oferă protecție temporară, în temeiul dispoziției facultative, altor resortisanți ai țărilor terțe decât ucrainenii care la momentul respectiv nu se înscriseră încă în registrul de evidență a persoanelor. Prin urmare, protecția temporară pentru grupul facultativ încetează de drept la 4 martie 2024. Secția face trimitere, în acest sens, la articolul 1 din decizia de prelungire, care prevede că protecția temporară acordată persoanelor strămutate din Ucraina, menționată la articolul 2 din Decizia de punere în aplicare, se prelungește cu un an până la 4 martie 2025. Întrucât această decizie de prelungire este ulterioară datei de 19 iulie 2022, articolul 1 al acestei decizii de prelungire și prelungirea prevăzută de acesta până la 4 martie 2025 nu se aplică grupului facultativ. Această interpretare a Secției este susținută de propunerea Comisiei din 19 septembrie 2023 pentru decizia de prelungire¹. În expunerea de motive a acestei propuneri, în special la nota de subsol 2, nu este menționată dispoziția facultativă de la articolul 2 alineatul (3) din Decizia de punere în aplicare. Secția deduce de aici că articolul 2 alineatul (3) din Decizia de punere în aplicare este relevant pentru decizia de prelungire numai în măsura în care statele membre aplică această dispoziție în momentul în care decizia de prelungire este adoptată de Consiliu.
- 24 Rechtbank (Tribunalul) este de părere că pot exista îndoieli rezonabile cu privire la chestiunea dacă Secția s-a bazat, în acest context, pe o interpretare corectă a dreptului Uniunii.
- 25 Ipoteza este că, în cazul unei competențe partajate între Uniunea Europeană și statele membre într-un anumit domeniu, statele membre nu își mai pot exercita competența în domeniul respectiv odată ce Uniunea Europeană o exercită pe a sa. Acest lucru reiese din articolul 2 alineatul (2) TFUE, din Protocolul (nr. 25) privind exercitarea competențelor partajate, anexat la TFUE, și din Declarația 18 cu privire la delimitarea competențelor. În concluziile sale prezentate în cauza Germania/Consiliul, avocatul general Szpunar consideră că din moment ce și în măsura în care Uniunea Europeană face uz de competența sa de a legifera și a

¹ Propunere de decizie de punere în aplicare a Consiliului de prelungire a protecției temporare, astfel cum a fost introdusă prin Decizia de punere în aplicare (UE) 2022/382, COM (2023) 546 final.

adopta acte obligatorii din punct de vedere juridic într-un domeniu, statele membre nu mai pot acționa. La punctul 61 al Concluziilor sale prezentate în procedura de emitere a Avizului 2/15, avocatul general Sharpston explică acest „drept preferențial” în felul următor: „orice competență exercitată într-un domeniu partajat este exercitată *fi*e de Uniunea Europeană, *fi*e de statele membre. Ea nu poate fi suspendată între cele două.” Din articolul 4 alineatul (2) litera (j) și articolul 77 TFUE reiese că dreptul de azil și imigrarea reprezintă un domeniu de competență partajată. Aceasta înseamnă că statele membre nu mai pot reglementa un anumit aspect al dreptului de azil și al imigrării dacă Uniunea Europeană își exercită competența la punctul respectiv.

- 26 Având în vedere această partajare a competențelor, *rechtbank* (tribunalul) nu poate urma această diferențiere, făcută de Secție, între durata protecției temporare pentru grupul facultativ și cea pentru alte grupuri. Țările de Jos au aplicat dispoziția facultativă prevăzută la articolul 2 alineatul (3) din Decizia de punere în aplicare pentru grupul de resortisanți ai țărilor terțe cu un permis de ședere temporară în Ucraina care au intrat pe teritoriu înainte de 19 iulie 2022. Reclamantul face parte din acest grup. Astfel, în temeiul articolului 7 din Directiva privind protecția temporară, acest grup a intrat pe deplin în sfera de aplicare a Directivei. Textul articolului 7 al Directivei exprimă acest lucru în mod clar, întrucât acesta precizează că este vorba despre protecție temporară „astfel cum prevede prezenta directivă”.
- 27 Aceste cuvinte nu au fost incluse în propunerea inițială, însă au fost adăugate ulterior la propunerea Parlamentului European, furnizându-se următoarea explicație: „Other categories of persons who are offered temporary protection by the Member States should be subject to the same rules as those coming under European legislation.”² Adăugarea a fost făcută în urma unei discuții cu privire la propunere, în care delegația germană s-a întrebat dacă celelalte dispoziții ale Directivei, inclusiv cele legate de durată, se aplică dacă statele membre pun în aplicare articolul 7 din Directivă. Delegația irlandeză a dorit să adauge în dispoziție faptul că, în acest caz, se aplică legislația națională.³ Propunerea irlandeză nu a fost inclusă în acordul⁴ la care ajuns Consiliul, însă s-a optat pentru adăugarea cuvintelor „astfel cum prevede prezenta directivă” în articolul 7.
- 28 *Rechtbank* (Tribunalul) interpretează articolul 7 din Directiva privind protecția temporară în sensul că protecția pe care statele membre o pot oferi, în temeiul acestei dispoziții, grupurilor suplimentare de persoane strămutate trebuie să fie în conformitate cu celelalte dispoziții ale directivei, inclusiv cu durata acesteia.

² Report on the proposal for a Council Directive on minimum standards for giving temporary protection in the event of a mass influx of displaced persons and on measures promoting a balance of efforts between Member States in receiving such persons and bearing the consequences thereof din 28 februarie 2001 (A5-0077/2001).

³ Documentul 6128/01 (ASILE 15) al Consiliului din 16 februarie 2001.

⁴ Documentul 8964/01 (ASILE 28) al Consiliului din 18 mai 2001.

Aceasta înseamnă că articolele 4 și 6 din Directiva privind protecția temporară reglementează în mod imperativ și limitativ, și pentru categoriile de persoane cărora statele membre le-au oferit protecție temporară în temeiul dispoziției facultative, durata și posibilitățile de încetare a protecției temporare. Dacă statele membre au oferit protecție temporară în temeiul dispoziției facultative bazate pe directivă, această protecție temporară poate înceta, prin urmare, numai atunci când a fost atinsă durata maximă a protecției temporare sau mai devreme, în cazul în care Consiliul decide să încheie protecția temporară. Astfel, statele membre nu au nici pentru acest grup de beneficiari o competență autonomă de a reveni asupra deciziei de a oferi protecție temporară în temeiul dispoziției facultative. De altfel, legiuitorul Uniunii a făcut uz, pentru toți beneficiarii Directivei privind protecția temporară, de competența de a stabili durata protecției temporare.

- 29 Rechtbank (Tribunalul) nu vede niciun motiv pentru a presupune că situația va fi diferită cu decizia Consiliului de a prelungi protecția temporară până la 4 martie 2025. De asemenea, însăși decizia de prelungire nu pare să facă distincția între diferitele grupuri. Articolul 1 din decizie face referire, conform textului acestuia, la protecția temporară acordată persoanelor strămutate din Ucraina, menționată la articolul 2 din Decizia de punere în aplicare. Acestea includ și grupul facultativ menționat la alineatul (3) din această dispoziție. Acest lucru implică faptul că un grup care a fost inclus, în temeiul dispoziției facultative, în sfera de aplicare a Directivei privind protecția temporară intră și în sfera de aplicare a acelei decizii de prelungire.
- 30 Distincția făcută de Secție între diferitele grupuri de la articolul 2 din Decizia de punere în aplicare este dificil de armonizat cu cele de mai sus. De asemenea, această distincție pare să fie în contradicție cu regimul prioritar menționat la punctul 27, care implică faptul că un stat membru nu poate exercita nicio competență într-un domeniu în măsura în care și atât timp cât Uniunea Europeană face acest lucru. Întrucât Uniunea Europeană a făcut uz de competența sa de a stabili durata protecției temporare, este evident că, după aplicarea neobligatorie, în sine, a dispoziției facultative și renunțarea la criteriul țării de origine sigure, secretarul de stat nu mai are nicio competență de a adopta o reglementare, care derogă de la directivă, pentru durata protecției temporare. Această interpretare corespunde, de asemenea, expunerii de motive prezentate de Comisie în propunerea pentru decizia de prelungire, potrivit căreia Directiva privind protecția temporară trebuie să asigure aplicarea aceluiași standarde și a unui set armonizat de drepturi pentru persoanele găzduite în Uniunea Europeană la momentul deciziei de prelungire (a se vedea pagina 5 a propunerii). Faptul că durata protecției temporare în temeiul directivei variază pentru diferitele grupuri de persoane strămutate nu pare să corespundă acestei expuneri de motive.
- 31 Rechtbank (Tribunalul) are alte îndoieli și cu privire la interpretarea pe care Secția o dă dispozițiilor Directivei privind protecția temporară. În hotărârea sa, Secția afirmă că există o diferență relevantă între alineatul (1) și alineatul (2) al articolului 4 din Directiva privind protecția temporară: alineatul (1) se referă la prelungirea automată și nu implică, prin urmare, un moment separat al evaluării,

în timp ce alineatul (2) (prelungirea în urma unei decizii a Consiliului în acest sens) necesită o nouă evaluare, după cum declară Secția. Rechtbank (Tribunalul) nu înțelege de ce din împrejurarea că este nevoie de o decizie a Consiliului pentru prelungirea suplimentară a protecției temporare acordate, în conformitate cu alineatul (2) al articolului 4, se poate deduce că cercul beneficiarilor ar urma, de asemenea, să fie evaluat din nou de statele membre. Ideea că numai Consiliul trebuie să decidă dacă protecția trebuie prelungită pentru grupul care la momentul respectiv beneficiază deja de protecție, deci inclusiv grupul de persoane care a fost inclus de Țările de Jos, în temeiul dispoziției facultative, în domeniul de aplicare al Directivei privind protecția temporară, pare să fie mai în concordanță cu textul acestui articol și al articolului 1 din decizia de prelungire.

- 32 Rechtbank (Tribunalul) nu consideră că există indicii pentru opinia că, în această situație, statele membre au competența de a modifica cercul de beneficiari. Situația grupului care a fost inclus, în temeiul dispoziției facultative, sub protecția Directivei privind protecția temporară este la fel de nemodificată precum cea a grupului care a intrat în mod direct în sfera de aplicare a Directivei privind protecția temporară. La 19 martie 2022, secretarul de stat a aplicat cu generozitate dispoziția facultativă și a renunțat, astfel, în mod voluntar la criteriul țării de origine sigure. Prin urmare, este evident că secretarul de stat trebuie să suporte consecințele pentru primirea acestui grup. Expunerea de motive a propunerii pentru decizia de prelungire menționează, în acest sens, că decizia prevede prelungirea protecției temporare cu un an pentru grupul specific de persoane cărora li se aplică deja (pagina 5). Această situație este valabilă pentru reclamant și pentru celelalte persoane din grupul facultativ.
- 33 De asemenea, rechtbank (tribunalul) nu este convins nici de trimiterea pe care o face Secția, în hotărârea sa din 17 ianuarie 2024, la nota de subsol 2 din propunerea de decizie de prelungire. În această notă de subsol nu este menționat alineatul (3) al articolului 2 din Decizia de punere în aplicare. Secția deduce de aici că articolul 2 alineatul (3) din Decizia de punere în aplicare este relevant pentru decizia de prelungire numai în măsura în care statele membre aplică această dispoziție în momentul în care decizia de prelungire este adoptată de Consiliu. Potrivit rechtbank (tribunalul), este mai degrabă evident că articolul 2 alineatul (3) nu a fost menționat de Comisie deoarece acest fragment face trimitere numai la grupul de persoane pentru care Consiliul a activat inițial protecția temporară. Dispoziția facultativă se referă tocmai la grupurile activate de statele membre, în cazul Țărilor de Jos fiind vorba, prin urmare, despre grupul de resortisanți ai țărilor terțe cu un drept de ședere temporară în Ucraina care au intrat pe teritoriul înainte de 19 iulie 2022.
- 34 Rechtbank (Tribunalul) consideră că există motive suficiente pentru a presupune că o interpretare corectă a dreptului Uniunii are drept rezultat faptul că și grupul care este inclus în sfera de aplicare a Directivei privind protecția temporară, odată cu aplicarea dispoziției facultative, intră în sfera de aplicare a deciziei de prelungire și, astfel, are dreptul la protecție temporară în temeiul acestei directive

până la 4 martie 2025. Cu toate acestea, hotărârea Secției din 17 ianuarie 2024 este diferită.

Cerere de judecare potrivit procedurii accelerate

- 35 Există riscul ca, dacă se urmează procedura normală, întrebările preliminare să nu primească răspuns înainte de atingerea duratei maxime a protecției temporare. Prin urmare, rechtbank (Tribunalul) solicită Curții de Justiție să judece cauza potrivit procedurii accelerate. Potrivit rechtbank (Tribunalul), natura acestei cauze necesită o examinare în termen scurt, prevăzută la articolul 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție. O incertitudine prelungită cu privire la rezultat poate afecta funcționarea sistemului protecției temporare introdus prin Directiva privind protecția temporară. În acest context, rechtbank (Tribunalul) face trimitere la ordonanțele președintelui Curții în cauzele Mengesteab, Kozłowski și Jafari.